

VIRGIL

Luca Caioli & Cyril Collot

Virgil

Vertaald door
Pieter van der Drift

2020

THOMAS RAP
AMSTERDAM

Copyright © 2020 Luca Caioli & Cyril Collot

Copyright Nederlandse vertaling © 2020

Pieter van der Drift

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagbeeld Soccrates Images

Vormgeving binnenwerk Perfect Service

Druk Wilco, Zutphen

ISBN 978 94 004 0539 4

NUR 320

thomasrap.nl

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (FSC®) mag dragen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Inhoud

- 1 De beste verdediger van de wereld begon hier 9
- 2 Vlechtjes 19
- 3 De aartsrivaal 27
- 4 Anoniem 37
- 5 Bedrogen 45
- 6 Trots van het Noorden 55
- 7 Viva la vida 67
- 8 Faites vos jeux 75
- 9 The Paradise 83
- 10 Een gouden zet 91
- 11 Valse start 99
- 12 De slag om Engeland 107
- 13 Pot, Van Gaal, Hiddink en Blind 117
- 14 Een kink in de kabel 125
- 15 Hard tegen hard 137
- 16 Rode loper 149
- 17 Liver Bird 159

- 18 Liverpool kraait victorie 169
- 19 Aanvoerder van Oranje 181
- 20 Virgil, Leo & Cristiano 191

Dankwoord 205

‘Hij was niet groot. Hij was niet snel. Qua techniek en inzicht was Van Dijk eigenlijk niet heel opvallend. Niets van dat alles. Van Dijk was ook op 15-jarige leeftijd een doorsneespeeler, een van de velen... Pas daarna is hij gegroeid, werd hij groot, sterk en snel, onverslaanbaar, en is hij de speler geworden die we nu allemaal kennen.’

Jos Bogers, trainer van Van Dijk bij de D'tjes van Willem II

‘Tot mijn zestiende was ik een gewone speler. Ik stak er niet boven uit. Niemand zou me er hebben uitgepikt als een van de besten. Ik was gewoon een van de spelers. Ik had nog niet die spurt gemaakt die veel jongens op een gegeven moment doormaken. Toen dat eenmaal gebeurde, ging het allemaal heel snel.’

Virgil van Dijk, UEFA Best Player in Europe 2019, Premier League Player of the Year 2018/2019

De beste verdediger van de wereld begon hier

Het is al donker en buiten valt een koude miezerregen. Ondanks het late tijdstip is het druk op de weg. Het heeft ermee te maken dat NAC vanavond thuis speelt. Rond het stadion loopt alles vast. Eindelijk komen we op een laan waar we een beetje door kunnen rijden. Op een gegeven moment slaan we een zijweg in en zet de taxichauffeur de auto aan de kant. Ze heeft geen idee waar die vermaledijde club precies is. De naam heeft ze nog nooit gehoord en dus kunnen we het beter even vragen. Er is geen man op straat, maar links aan de overkant is een café. Het gele licht dat door het raam schijnt, doet me denken aan een schilderij van Vincent van Gogh. Binnen hangt een dartbord aan de muur. Er is een toernooitje gaande. De dame achter de bar tapt achter elkaar de bierglazen vol. Vriendelijk legt ze de bezoekers uit dat de voetbalvereniging waarnaar we op zoek zijn vlakbij is. Aan het einde van de weg links, nog geen honderdvijftig meter.

We komen aan op Sportpark Paradijs in Haagse Beemden, een relatief jonge woonwijk aan de noordwestkant van Breda. De wijk is in de jaren 1980-1990 gebouwd en vernoemd naar de beemden, ofwel de vochtige graslanden, van Princenhage. Met 27.000 inwoners en meer dan 10.000 woningen is het veruit de grootste wijk van Breda. Een wijk die door de tussenliggende bedrijventerreinen los staat van het centrum.

Een tapijt van gele bladeren leidt ons naar het hek van het sportterrein. De lichtmasten beschijnen een strak en groen voetbalveld. Op het hek is een reusachtig groot doek gespannen. De tekst van de witte letters op het blauwe spandoek luidt: WORD LID VAN WDS'19! OOK EEN VAN DE DUURSTE VERDEDIGERS VAN DE WERELD BEGON HIER! De naam van de duurste verdediger van de wereld die hier zijn carrière is begonnen staat er niet bij, maar iedereen weet over wie het gaat. Ook de allerkleinsten.

Neem Timo, die op zijn felgroene fietsje aan komt trappen, met zijn vader naast hem. De avondtraining zit erop en hij gaat weer naar huis. Hij is 7 jaar en speelt bij de 10-9, hij is spits en maakt, zo zegt hij zelf, heel veel doelpunten. Timo is blij dat hij bij deze club speelt, omdat Virgil van Dijk hier ook is begonnen. 'Een van de beste voetballers van de wereld,' aldus de kleine Timo. 'En hij is cool, echt supercool. En al mijn vriendjes zitten ook hier...'

Tobias, 9 jaar, met een rood-witte fiets, heeft er nog wel iets aan toe te voegen. Eerst vertelt hij dat hij voor Ajax én Feyenoord is, wat misschien wel een beetje raar is, maar het voordeel is dat hij dan nooit kan verliezen als ze tegen elkaar spelen. Als hij echt moet kiezen is hij voor Feyenoord. Zijn favoriete speler of zeg maar gerust zijn idool: ‘Virgil. Wie anders?’ En waarom? ‘Omdat hij de aanvoerder is van Oranje en een supergoede verdediger.’ Daarom is hij ook nog een beetje fan van Liverpool, maar alleen omdat Virgil daar speelt. En ten slotte voegt Tobias eraan toe dat ook hij super trots is dat hij bij dezelfde club speelt als waar Virgil heeft gespeeld.

We gaan de kantine in, een laag wit gebouw. Achter de lange bar zit een indrukwekkende gestalte op een kruk. Het is Arno Vissers, iets over de zestig, oud-speler van de club en jeugdtrainer. Hij mag gerust een clubicoon genoemd worden, want hij is al 47 jaar verbonden aan WDS’19. Met een Belgisch biertje in de hand vertelt hij me dat het grote spandoek buiten zijn idee was. Het heeft aardig wat aandacht getrokken. Ook al vindt hij dat ze de tekst eigenlijk weer moeten aanpassen nu Virgil niet alleen de duurste verdediger is, maar ook nog eens is uitgeroepen tot de beste verdediger van Europa én, na grootheid Messi, de beste speler van de wereld. Arno kan er smakelijk om lachen.

Dan neemt Yannick Gosens het woord: 30 jaar, een jongen met een vriendelijke Kuifje-achtige uitstraling.

Hij is docent economie en acquisitieprojecten bij de Rooi Pannen in Breda, een horecaopleiding voor vmbo en mbo. In zijn vrije tijd is hij vrijwilliger voor de club, in verschillende functies. Maar sinds Virgil aan Liverpool voor een recordbedrag werd verkocht en journalisten uit binnen- en buitenland de weg naar het sportpark wisten te vinden, is hij officieel aangesteld als contactpersoon voor de media. De club ligt hem na aan het hart, dat merk je. ‘We zijn de oudste amateurclub van Breda. Vorig jaar hebben we ons honderdjarig bestaan gevierd. Er zijn in de stad maar liefst vijftien verenigingen, maar niet één is er zo oud als de onze. Op 1 november 1919 heeft broeder Emilius de club opgericht. De broeders van Huijbergen stonden aan de wieg van een heleboel verenigingen in Breda. Toen was het amper een groep van dertig jongens van het weeshuis in de Nieuwe Diestraat, maar in de halve eeuw daarna groeide de club uit naar honderdvijftig leden. In 1970 kwam een deel van v.v. Baronie erbij en werd de naam gewijzigd in: Willebrordus Demos Sportvereniging. Na omzwervingen in heel Breda, van het ene veldje naar het andere sportterrein, heeft wds’19 uiteindelijk zijn vaste plek gevonden hier in de Haagse Beemden.’

Oudere leden kijken wel eens met nostalgie terug naar een van de vorige sportparken waar met behulp van een heleboel inzet en vrijwilligers en met de opbrengst van loterijen, feesten en donaties eigenhandig een kantine

werd gebouwd. Of een sporthal, zodat er ook in de winter kon worden getraind. Volgens de KNVB is WDS'19 de enige club die zoiets uit eigen middelen voor elkaar heeft gekregen.

‘Maar hier zitten we goed hoor,’ vervolgt Yannick. ‘We hebben twee grote verlichte speelvelden, een trainingsveld en deze kantine. We zijn een happy family met vijfhonderd leden, van wie honderd vrouwen. We zijn er trots op dat we de eerste club in de regio waren met een vrouwenafdeling. Al in het seizoen 1985-1986 zijn we met de damescompetitie gestart.’ Om zijn verhaal kracht bij te zetten wijst Yannick naar de muur waar een groen shirt in de vitrine is ingelijst. Naast het rugnummer 16 staat er de naam Adan op. ‘Jade Adan heeft hier tot vijf, zes jaar geleden nog gespeeld en is nu reservekeeper bij FC Twente, dat uitkomt in de eredivisie vrouwen.’

En de heren? ‘Ons eerste elftal speelt vierde klasse. Een paar jaar geleden zaten we nog in de derde klasse en daar hopen we vroeg of laat weer naar terug te keren. Maar het belangrijkste is dat iedereen plezier heeft. Dat eerste elftal bijvoorbeeld bestaat uit een groep vrienden van 18 tot 35 jaar en niemand slaat een training of een feestje over. We hebben pupillen vanaf 6 jaar en veteranen van 60+ die aan *walking football* doen, dat in 2011 uit Engeland is overgewaaid onder het motto *walk don't run*. En er is meer: sinds een jaar of vijf houden we ons op de zaterdagochtend met projecten bezig om onze maat-

schappelijke rol binnen de wijk te vervullen. We willen een open club zijn voor alle buurtbewoners.’

Op de televisie hoog in een hoek van de kantine zijn de beelden van een eredivisiewedstrijd te zien, het geluid staat uit en de muziek die door de ruimte schalt, een mars in hoempapastijl, doet me denken aan het Oktoberfest in München. Er wordt nog een biertje getapt en we kletsen verder over de gouden jaren van de club.

Arno vertelt over de hoogtijdagen halverwege de jaren 1970-1980, toen de club in het zuiden van Breda zat. Zowel het ledental als de financiële middelen bleven maar groeien en er werd een sportpark gebouwd om de vingers bij af te likken. Ook de resultaten op het veld waren meer dan goed. Een ander moment om nooit te vergeten was toen de D’tjes een jaar of vijftien geleden tegen Feyenoord en psv Eindhoven moesten spelen. ‘Dat zijn clubs die uit heel Nederland en daarbuiten jongens scouten voor hun jeugdopleiding,’ zegt Gosens, ‘en toch speelden we op hetzelfde niveau.’

Naast Virgil blijken er nog meer goede voetballers bij wds’19 te hebben rondgelopen. Arno noemt Jurgen Borras. ‘Ik was zijn trainer toen hij nog klein was. Een verdediger,’ zegt hij, ‘die eind jaren tachtig zelfs indruk op Johan Cruyff maakte. Hij begon hier bij wds’19 en eindigde bij nac. Hij had alles in huis om zelfs beter dan Van Dijk te worden, maar hij kreeg lichamelijke problemen waardoor hij zijn carrière moest afbreken. Een ge-

weldige kerel. Hij stierf op 32-jarige leeftijd, in november 2001, in de gevangenis De Boschpoort in Breda.' Achteraf werd de gevangenisartsen nalatigheid verweten. Ze oordeelden namelijk onterecht dat hij last van hyperventilatie had en gaven hem de verkeerde medicijnen, even later stierf hij aan een hartinfarct. Het was een zaak die in Nederland nogal wat stof deed opwaaien over de toestand van de gezondheidszorg binnen het gevangeniswezen.

Yannick noemt een recenter voorbeeld: Bart Verbruggen, 17 jaar, 1,93 meter. Een jongen die hier bij wds'19 heeft gespeeld van 2008 tot 2014 en daarna naar NAC Breda is doorgestroomd. Hij speelt bij Onder 19. In oktober vorig jaar heeft hij zijn eerste profcontract ondertekend en zijn debuut mogen maken bij Jong Oranje Onder 18.

Natuurlijk mag een ander onvergetelijk hoogtepunt niet onvermeld blijven: het jubileumweekend. De festiviteiten voor het honderdjarig bestaan van de club liggen nog vers in het geheugen. Het grote feest vond plaats in de herfst van 2019 voor alle leden, de wijk en de hele stad. Drie dagen lang (op 1, 2 en 3 november) waren er tal van activiteiten georganiseerd. Op vrijdagavond was er een officiële receptie voor genodigden en sponsors in de kantine met onderscheidingen én hoog bezoek. Zo was Michael van Praag aanwezig, destijds voorzitter van de KNVB en veertien jaar lang voorzitter van Ajax. Aan hem de eer om het jubileum in te luiden met een speech en een cadeau voor de Bredase club waar de huidige aan-

voerder van Oranje zijn eerste voetbalstapjes heeft gezet.

Zaterdag, in de grote oranje feesttent, een heel andere sfeer. ‘We hadden een reünie georganiseerd met alle leden en oud-leden van de club en een fototentoonstelling ingericht met een overzicht van onze honderd jaar. ‘In de avond,’ zo vertelt Yannick, ‘hadden we livemuziek met feestband De Fik Erin, en met Danny Staneke en Nelis Leeman, en daarna nog een dj. Er werd gedanst tot in de kleine uurtjes.’

Zondag, ten slotte, was het familiedag. Na een benefietwedstrijd mochten zestig kinderen tegen het eerste elftal van WDS'19 spelen. Het jubileum werd afgesloten met een grote winterbarbecue.

Kortom, het was één groot feest waar heel veel mensen, jong en oud, op af zijn gekomen. De enige die ontbrak was Virgil van Dijk, de speler die wereldberoemd werd en de kleine amateurclub uit Breda in heel Europa en de wereld op de kaart heeft gezet ‘We hadden hem uitgenodigd. Zeker wel, we hadden hem al een tijd daarvoor geschreven, maar het is lastig om met hem of zijn zaakwaarnemer in contact te komen... Het was natuurlijk geweldig geweest, maar Virgil heeft een heel druk programma met Liverpool en dat viel samen met het jubileum, en ik vind dat we dat moeten respecteren,’ licht Yannick de situatie toe.

Nee, deze keer was hij niet onverwacht opgedoken, zoals die ene zaterdag twee jaar daarvoor. Tussen twee

oefenwedstrijden van Oranje door besloot Virgil zijn club met een bezoekje te verrassen. En met een cadeau, namelijk het shirt dat hij tijdens de interland Schotland-Nederland, de donderdag ervoor, had gedragen.

Op het Oranjeshirt met rugnummer 3 heeft hij met zwarte stift geschreven: WDS'19. BEDANKT VOOR ALLES! Het shirt is ingelijst en hangt aan de muur te pronken, naast het versleten groen gestreepte tricot van Celtic.

Arno Vissers draait zich met een zucht om en kijkt door het raam naar het trainingsveld. Zo heel lang is het niet eens geleden dat hij hier aan de bar zijn biertje dronk en de kleine Virgil daar met zijn ploeggenootjes aan het voetballen was.